

JA NISAM GURU

Mediji me katkad nazivaju “guruom” vodstva (ili samopomoći). Ja to nisam. Ja sam tek običan čovjek i otkrio sam zamisli te oruđa koja su mnogim ljudskim bićima pomogla dosegnuti najbolju razinu življenja, a mnogim organizacijama pomogla su postići vrhunske uspjehe.

Ali, moram biti posve jasan: ne razlikujem se od vas. Imam svoje bitke, svoje frustracije i strahove - kao i nade, ciljeve i snove. Proživio sam dobra vremena, ali i neka vrlo bolna. Donio sam neke iznimno dobre odluke i počinio neke neviđeno teške pogriješke. Ljudsko sam biće - djelo u nastajanju. Ako vam se moje zamisli doimaju poučnim, znajte da je to samo zato jer sam svaki dan usredotočen na znanje s kojim ćete se upoznati. Razmišljam o praktičnim načinima koji će vam pomoći da igrate svoju najbolju igru kao ljudsko biće i da postignete vrhunske uspjehe. Razmišljam o tome kako

tvrtkama mogu pomoći da postignu izvrsnost. Činite li nešto dovoljno dugo, postićete stanovitu dubinu uvida i razumijevanja. I tada vas nazovu guruom.

Na potpisivanju knjiga u jednoj knjižari u Bangaloreu u Indiji jedan je čovjek čuo kako sam rekao: “Ja nisam guru.” Prišao mi je i upitao: “Zašto vam toliko smeta to što vas nazivaju guruom? ‘Gu’ na sanskrtu jednostavno znači ‘tama’, a ‘ru’ jednostavno znači ‘raspršiti’. Dakle, riječ ‘guru’ jednostavno označava onoga tko raspršuje tamu te donosi više razumijevanja i svjetlosti.” Lijepo rečeno. Zamislio sam se.

**PROŽIVIO SAM DOBRA VREMENA, ALI I NEKA
VRLO BOLNA. DONIO SAM NEKE IZNIMNO DOBRE
ODLUKE I POČINIO NEKE NEVIĐENO TEŠKE
POGRJEŠKE. LJUDSKO SAM BIĆE - DJELO
U NASTAJANJU.**

Pretpostavljam da moja nelagoda proizlazi iz činjenice da biste, ako pomislite da sam drukčiji od vas, mogli reći: “Pa, ja ne mogu činiti ono o čemu Robin govori jer on posjeduje darovitosti i sposobnosti koje ja ne posjedujem. On je guru.” Ne. Žao mi je ako ću vas razočarati. Ja sam samo čovjek koji se silno trudi maksimalno iskoristiti svoj život, koji nastoji biti divan samohrani otac i nada se da - na određeni način - pozitivno utječe na ljudske živote. To nije guru. Ali, sviđa mi se zamisao “raspršivanja tame”. O tome moram naučiti više. Možda mi koji guru može pomoći.

HARVEY KEITEL I MOGUĆNOSTI

Ja nisam nepogrješiv (rekao sam vam da nisam guru). Ali, budite uvjereni da se silno trudim živjeti u skladu s onime što promičem i pazim da moja djela budu u skladu s mojim riječima. Ali ipak, ljudsko sam biće, a to znači da katkad posrnem (još nisam upoznao savršeno ljudsko biće). Evo što želim reći.

Mnogo vremena provodim potičući čitatelje svojih knjiga i polaznike svojih radionica osobnog i organizacijskog vodstva na “suočavanje sa strahovima” te iskorištavanje i najmanjih mogućnosti, kad se pojave. Svoje klijente potičem sanjati, blistati i živjeti odvažno jer smatram da je dobro življen onaj život u kojemu posežete prema najvišem i najboljem. Osobno smatram da je pobjednik onaj tko je doživio najviše. Uglavnom sam uzor po pitanju odlaska na mjesta koja me plaše i obavljanja onoga što me ispunjava nelagodom. Ali, nedavno to nisam bio. Žao mi je.

Bio sam u središtu Toronta, u predvorju hotela *Four Seasons*, i pripremao sam se za govor koji sam trebao održati za tvrtku *Advanced Medical Optics*, dojmliju organizaciju i dugogodišnjega korisnika naše usluge savjetovanja po pitanju vodstva. Podižem glavu i pogodite koga opažam! Harveyja Keitela. Da, Harveyja Keitela, zvijezdu filma *Psi iz rezervoara*. I što učini čovjek koji je napisao knjigu *Redovnik koji je prodao svoj Ferrari*? Skutri se pred veličinom.

**ŽIVOT VAM SVAKI DAN ŠALJE MALENE
MOGUĆNOSTI. VAŠU ĆE SUDBINU U KONAČNICI
ODREDITI VAŠI ODGOVORI NA TE MOGUĆNOSTI.**

Ne znam zašto nisam ustao, prišao mu i stekao novoga prijatelja. Učinio sam to s bejzbolskom legendom Peteom Roseom u zračnoj luci u Chicagu (potom smo do Phoenixa sjedili jedan pokraj drugoga u zrakoplovu). Prošloga ljeta učinio sam to s Henryjem Kravisom, jednim od najuspješnijih svjetskih financijaša, u predvorju jednoga hotela u Rimu (bio sam s djecom, a Colby, moj jedanaestogodišnji sin, smatrao je da je to prilično cool). Učinio sam to sa senatorom Edwardom Kennedyjem kad sam ga vidio u Bostonu. Čak sam to učinio i s gitarističkim virtuozom Eddiejem Van Halenom u Halifaxu, Nova Scotija, gdje sam odrastao. Ali, propustio sam priliku da upoznam Harveyja Keitela.

Život vam svaki dan šalje malene mogućnosti. Vašu će sudbinu u konačnici odrediti vaši odgovori na te

mogućnosti. Ustuknete li pred njima, vaš će život ostati skroman. Osjetite li strah, ali ipak krenete prema njima, vaš će život biti veličanstven. Život je jednostavno prekratak da biste igrali skromno. Čak i s djecom imate malenu mogućnost da ih razvijete i potičete ostvarenje njihovih najviših potencijala. I da im pokažete što je bezuvjetna ljubav. Kad se taj prozor zatvori, teško ga je ponovno otvoriti.

Ako opet vidim Harveyja Keitela, obećajem vam da ću pojuriti prema njemu. On će možda misliti da sam od onih ljudi koji opsjedaju zvijezde, sve dok ne počnemo razgovarati. A tada će otkriti istinu: ja sam samo čovjek koji uzima darove što mu ih život nudi.

NEMA VEĆE PROPASTI OD PROPASTI USPJEHA

Richard Carrion, direktor najuspješnije banke Portorika, jednom mi je rekao nešto što nikada neću zaboraviti: “Robine, nema veće propasti od propasti uspjeha.” Moćna misao. Vi i vaša organizacija najranjiviji ste u trenutku najvećeg uspjeha. Uspjeh zapravo rađa samozadovoljstvom, neučinkovitošću i - najgore od svega - ohološću. Kad ljudi i tvrtke postignu istinski uspjeh, često se zaljube u sebe. Odustanu od inovativnosti, marljivosti i prihvaćanja rizika te se opuste na lovorikama. Prelaze u obrambeni stav te energiju troše na zaštitu svojeg uspjeha umjesto da ostanu dosljedni onome što ih je dovelo na vrh. Kad god to kažem pred dvoranom punom direktora, svi do jednoga potvrdno kimaju glavom. Iznijet ću primjer iz vlastitog života.

Prošli vikend odveo sam djecu u svoj omiljeni talijanski restoran. Hrana je ondje nevjerojatna. Najbolja bresaola izvan granica Italije. Božanska tjestenina. Super

pjenušava kava s mlijekom koja u meni budi želju da ostavim svoj posao i postanem barmen. Ali, posluga je loša. Loša, loša, loša (kao i u većini lokala). Zašto? Zato jer je restoran uvijek pun. I zato jer im ide toliko dobro da su natpis ispred restorana shvatili zdravo za gotovo. I znate što? To je početak njihova kraja.

Volim fotografirati. Tata me je poučio fotografijama bilježiti svoje životno putovanje. Stoga sa sobom gotovo uvijek imam mali fotografski aparat. Zamolio sam našu konobaricu da fotografira moju djecu i mene kad navelimo na špagete. “Nemam vremena”, otresito je odgovorila. Nevjerojatno. Previše je zaposlena da bi odvojila pet sekundi kako bi udovoljila gostu. Previše je zaposlena da bi malo pomogla. Previše je zaposlena da bi iskazala malo ljudskosti.

**ŠTO STE VI I VAŠA ORGANIZACIJA USPJEŠNIJI,
TO MORATE BITI PONIZNIJI I POSVEĆENIJI
SVOJIM KLIJENTIMA.**

“Nema veće propasti od propasti uspjeha.” Richard Carrion to shvaća. Kao i David Neelman, direktor tvrtke *JetBlue*, koji je primijetio: “Kad počneš dobro zarađivati, pojavi se sklonost nemarnosti.” Mnogi direktori ne razviju tu sklonost. Što ste vi i vaša organizacija uspješniji, to morate biti ponizniji i posvećeniji svojim klijentima. Posvećeniji učinkovitosti i nezaustavljivom usavršavanju. Morate brže igrati. Stvarati više vrijednosti. Jer, čim prestanete činiti ono što vas je dovelo na vrh planine, počinjete kliziti prema dolini.